

זה חדש. זה מלהיב. זה עלול להיות גם קצת מסוכן. אולם, הקשיבי. החיים יכולים להיות קלים יותר בשבילך. טמפוני טמפקס - ההגנה ההיגיינית המהדרנית לשימוש פנימי - מסלקים ומשכיחים ימים קשים.

יתכן שאינך יודעת זאת, אולם טמפוני טמפקס פותחו ע"י רופא, למען נערות כמותך לפני 30 שנה ומעלה. אינך יכולה אף להרגיש בהם כאשר הם מונחים במקומם כראוי.

אולם, הטוב ביותר

בהם הוא, אולי, כי דבר אינו מפריע לך בפעילותך

השיגרתית. את ממשכה לעשות כל מה שברצונך - ללא כל הגבלות. את מרגישה תמיד בטוחה וחפשיה. זכרי, הן הטמפון טמפקס והן שופורת ההחדרה, ניתנים לסילוק בשיטה. אינו פשוט מזה.

נסי כעת טמפוני טמפקס. ניתן להשיגם בשתי דרגות ספיגה, דגילור וסופר.

הגנה סינטטית לשימוש פנימי

להשיג בבתי סרקחת ובחמרוניות מובחרות. הסטוניות בקבלת דוגמאות וחסר הסכרתי ישלחו 45 אג' בכובי רואר אל היבואנים איווס'אמפסק בע"ס, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

עלייה איך להוריד בחזרה את העולה החדש

ליאון דיג'אן דסירה עלה ארצה מצרפת בחודש יולי השנה. לפני שבועיים, הצליח טיפולם הנאמן של פקיד משרד הקליטה להחזירו בצרפת.

היכרות באוניה. ליאון הגיע לישראל לראשונה מיד לאחר מלחמת ששת הימים. ב-1968 בא לביקור שני. על האוניה הכיר צעירה בשם סילביה אוהיון, שבאה לבקר את הוריה, המתגוררים בארץ. כש-חזרו שני הצעירים מביקורם, החליטו לעלות ארצה - ויחדיו.

הם הגיעו כעולים לפני חצי שנה, וניסאו בירושלים, נכנסו לאולפן, והגישו בקשה למשרד הקליטה לקבלת דירה. שלושה שבועות לאחר מכן קיבלו תשובה. עמרום בן עמי, פקיד משרד הקליטה המטפל בדוברי צרפתית, הודיעם שבקשתם נדחתה. הוא לא סיפק הסברים.

תינוק - בחוץ? ליאון וסילביה הגישו בקשה נוספת. הפעם היא אושרה, אך בן-עמי הודיעם כי אינו יודע מתי ב"דיוק יקבלו את הדירה המובטחת.

פנים יפות, הבטיח לעזור כפי יכולתו. למחרת פנה ליאון שוב לבן-עמי, וזה שוב בתשובה שלילית. עצבו המתוחים בגדו בו, והוא התפרץ, הפך ספסלים וי-הפצים.

מפתחות לבית שאיננו. יומיים ל-אחר מכן נעצר ליאון, הובא יחד עם סילביה למשרת ירושלים, הואשם שם ב"הכאת בן-עמי ופקיד נוסף שהיה בחדר. ליאון הכחיש כי נגע בפקידים, הודה רק בהתפרצות נגד הריהוט. "בכל החיים שלי, הייתי בבית-סוהר רק פעם אחת", אומר הוא, "באושח'ץ, ב-1943, יחד עם אבי, שנפטר שם. עכשיו זה הפעם השנייה - דוקא בישראל."

16' לנוכח הומוזן ליאון לחברת עמידה, קיבל את מפתחות דירתו. הוא פנה לכתובת שקיבל, גילה בניין לא גמור. הוא נטל את סילביה, חזר לצרפת.

ישראלים בחו"ל

אין נביא

בעירו

צבי הקר הוא אדריכל ישראלי, שהתפרסם לאחרונה בעולם בשל תוכניתו המקורית

אדריכל הקר ליד דגם תוכנית מרכז מונטריאול

טלפון מקרן המיליונים

לפיתוח מרכז מונטריאול על-ידי הקמת מיבני מגורים בצורת גשרים מעל הנהר סן-לורן (העוטם הוא 1713). גם בארץ נודע שמו - בשל מיבנה בית-הכנסת ש-הקים בבסיס צה"ל ליד מיצפה רמון. הקר ישב, לפני מספר שבועות, בואלם הישיבות של מועצת עיריית מונטריאול, כשהוא דן עם נציגי העירייה בפיתוח תוכניתו, כאשר נתקבלה עיבורו שיחה מניו-יורק.

היתה זו שיחה מפתיעה: נציג של קרן פורד המפורסמת, המעניקה מענקי מחקר במאות מיליוני דולרים לשנה, בישר לו כי הנהלת הקרן החליטה לממן רעיון אחר שלו - שיטה חדשה של בניית בתי מגורים, שבה הדירה והריהוט הם מיקשה אחת, בנויים מאותו תומר.

הזיכרון רדוש לצה"ל. לצד ההפך תפעה הנעימה, לא יכול היה הקר שלא להיזכר אותו רגע בפסוק התנ"כי אין נביא בערו. שכן בעשר השנים האחרונות הוא התרוצץ, יחד עם הוגה הרעיון, הפרופסור גוימן המנוח, ממוסד אחד למשנתו בישראל - לשחא. לא היה מי שיקנה את הרעיון החדש והנועז. מכולם, הגדיל לעשות דו"קא צה"ל. המיטות הקבועות יביאו אמנם לחיסכון במקום ולאחזקה קלה יותר, הן

עודה סילביה דסירה המפתחות כבר היו -

עודה ליאון דסירה - הבית עוד לא

דו נציגי צה"ל שבחנו את תוכניתו, אבל איננו יכולים לוותר על הניקוי היום יומי מתחת למיטות. זהו אקט חינוכי לגבי ה"חייל."

אופטימיות, למרות האכזבה. עתה, תפותח השיטה החדשה עלידי ה"אמריקאים, שאינם נוקטים כנראה לאקטים חינוכיים. בשלב ראשון תופעל השיטה ב"מגורי סטודנטים, הקר נתבקש כבר לבחור באוניברסיטה מתאימה, שתוכנית הפיתוח שלה ורמתה החברתית יבטיחו הצלחה מקסימלית.

נסיונותיו המאכזבים בישראל לא ייאשו את הקר. אפילו בהתפתחות האחרונה הצ"ליה לגלות את הצד החיובי: "אין דבר" ניחם את שומעיו. "לאחר שנפתח את ה"שיטה בצורת הטכנולוגיה האמריקאית, נצי"ליח ביתר קלות להחזיר אותה לישראל - שם נולד הרעיון."

ים

הימאים הזרים -

יישארו לנצח

הימאים הזרים בצי הסוחר הישראלי היו מאז ומתמיד כצנינים בעיני כולם. מרגע בו החל לפעול ברצינות, נאלץ צי הסוחר להישען על כוח אדם זר. בקחי טרמפ, בהם אין הספינות מגיעות כלל לנמלי ישראל, הגיע חלקם של הימאים הזרים ל-78 אחוז. אולם אף בקחי הבית הגיע האחוז ל-27 - מצב שעמד בסתירה לכל שיקול, הן ביט"חוני והן רגשי.

עתה מסתבר, כי מצב לא לא ישתנה. כל הדיבורים וההבטחות, במשך השנים, בדבר חיסול הבעייה, היו פיתפופי סרק: הימאים הזרים ימשיכו להפעיל ספינות ישראליות - לפחות, בעתיד הנראה לעין.

ניסים - אין. הסיבה: הנגע פשוט אינו ניתן לחיסול. המחסור בימאים הוא תופעה אופיינית לכל ארצות השפע - ובי"מישור זה נחשבת ישראל לארץ שפע, ה"מייבאת כוח אדם. התופעה חמורה אצלנו אף יותר, עקב היעדר מסורת ימית, תדמיתו הלא-חיובית במיוחד של הימאי, ובעיקר תנ"אי עבודתו הקשים והפיצוי הנמוך יחסית. כאשר אלחוטאי על אוניה, החייב להיות בעל רמה מיקצועית גבוהה, משתכר פחות מאלחוטאי על היבשה, שהוא בדרגה הרבה יותר נמוכה ממנו - התוצאות ברורות. במקום להילחם, אם כן, בתופעה זו כדון קישוט בטחנות הרוח, החליט עתה משרד התחבורה להכיר בקיומה, ולכלכל את מע"שיו ותוכניותיו תוך הכרה שהיא גם תמי"שיך להיות קיימת.

רפואה שלמה - אין. יחד עם זאת, מתכוננים האחראים לנושא לנסות ולצמצם ככל האפשר את מספר הזרים: באמצעות הרחבת החינוך הימי בקרב הנוער בארץ, עידוד אגודות ספורט ומועדונים ימיים, וב"עיקר - הטבת תנאיו של הימאי הישראלי. בעתיד הרחוק יותר תחול הקלת-מה ב"מחסור בימאים ישראליים בעקבות מגמת האוטומציה הגוברת והולכת בענף. מגמה זו תאפשר בקרוב הפעלת אוניה בת חצי מיליון טון, על-ידי צחת של 15 איש - לעומת ספינה קונבנציונלית כיום, בת 10-30 אלף טון, הדורשת צחת בין 20 ל-40 איש.

אלא שגם מיכון העתיד לא יביא לרפואה שלמה. התחזית הוודאית: הימאים הזרים יישארו תופעת קבע.